

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **MPM-QUALITY v.o.s.**, IČ: 479 87 430
se sídlem Příborská 1473, Místek, 738 01 Frýdek-Místek
zastoupen Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem
se sídlem Sluneční nám. 14/2588, 158 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2022 č. j. 41538/22/5000-10612-703694

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 20. 2. 2023 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla k odvolání žalobce změněna část textu

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

výroku napadeného rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č.j. 4031255/19/3200-31473-806126 ze dne 17. 12. 2019, tj. platební výměr, jímž byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně žalobce, a to tak, že v části textu výroku „...vyměřuje odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně (dále jen „daň“) ve výši 2 626 150 Kč“ se mění na text „...vyměřuje odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně (dále jen „daň“) ve výši 2 626 740 Kč“. V ostatním zůstal výrok napadeného rozhodnutí beze změny. Žalobci byly Ministerstvem pro místní rozvoj (dále jen „MMR“) v rámci podprogramu Podpora rozvoje pracovních příležitostí na území Ústeckého a Moravskoslezského kraje na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace č.j. MMR-37163/2014 ze dne 9. 12. 2014, jehož nedílnou součástí byly Podmínky čerpání účelově určených výdajů státního rozpočtu, poskytnuty peněžní prostředky ze státního rozpočtu ve výši 2 820 000 Kč na realizaci projektu „Podpora rozvoje pracovních míst MPM-QUALITY v.o.s.“. Na základě podnětu MMR ze dne 16. 5. 2018 zahájil správce daně dne 7. 6. 2018 u žalobce daňovou kontrolu, jejímž výsledkem bylo zjištění o porušení rozpočtové kázně žalobcem a vydání platebního výměru č.j. 4031255/19/3200-31473-806126 ze dne 17. 12. 2019. Na základě odvolání proti tomuto platebnímu výměru podaného žalobcem byla žalovaným část textu výroku změněna, jak je uvedeno výše, v ostatním zůstal výrok beze změny.

2. Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu jako nezákonné a v žalobě uplatnil sedm žalobních námitek, jimiž reaguje na jednotlivá pochybení, tj. porušení podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace č.j. MMR-37163/2014, na jejichž základě byl žalobci stanoven odvod.
3. V textu žaloby věnovanému první žalobní námitce žalobce uvedl, že správce daně nebyl oprávněn provést daňovou kontrolu a zjistit případné neoprávněné použití prostředků státního rozpočtu. Dle názoru žalobce z bodu 11.2 Zásad podprogramu pro poskytování dotací v roce 2014, č.j. MMR-18091/2014-52 (dále jen „Zásady podprogramu“) plyne, že kontrolu mohlo provést jen MMR. Pokud v tomto konkrétním případě MMR rozhodlo, že bude dotaci kontrolovat samo, nemohlo později, bez souhlasu žalobce delegovat toto oprávnění na jinou osobu. Žalobce argumentoval nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 6. 1999, sp. zn. II. ÚS 318/98.
4. Druhou žalobní námitku směřoval proti pochybení označené správcem daně jako pochybení č. 1, tj. neoprávněné dělení veřejné zakázky. Žalobce setrval na svém názoru uvedeném i v odvolání, a to, že nepochybil, když rozdělil nákup zařízení pořízených z dotace do dvou podlimitních zakázek, neboť 3D tiskárna a UV tiskárna na straně jedné a lasery na gravírování na straně druhé nejsou plnění stejného nebo srovnatelného druhu. Žalobce považoval za nesporné, že 3D tiskárna byla využita při výrobě prototypů hodinek. UV tiskárny umožňují tisk velmi jemné grafiky ve vysokém rozlišení. Lasery na gravírování umožňují popis a gravírování různých materiálů s vysokou přesností. 3D tiskárna slouží k výrobě prototypů, takže není součástí výrobní linky k sestrojení hodinek. UV tiskárna slouží k potisku hodinek, což nezvyšuje jejich kvalitu, ale toliko je opatří logem, firmou, věnováním. Totéž konkurenčně vykonávají lasery na gravírování. Pokud zákazník nechce potisk, může si pořídit gravírované logo, firmu, věnování. Žalobce nesouhlasil s dovozením souvislosti mezi těmito zařízeními, nepovažoval za přiléhavou argumentaci žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, č.j. 6 Afs 246/2018-32. Žalobce namítl, že tvrzení žalovaného, že na základě dotace pořízená zařízení jsou součástí cyklu operací na sebe navazujících, jsou bez podkladu. Tvrzení žalovaného, že „se jednalo o zařízení, jež byla primárně pořizována za účelem rozšíření a zkvalitnění výroby

náramkových hodinek“ platí pouze pro 3D tiskárnu, na níž se vyrábí prototypy hodinek, nikoli pro další zařízení, která slouží ke zdobení hodinek na přání zákazníka. Tato svá tvrzení žalobce navrhl prokázat postupem pořízení hodinek PRIM (obsahem webové stránky), což žalovaný neprovedl a dle názoru žalobce tím zatížil řízení vadou nedostatečně objasněného skutkového stavu. Dále žalobce uvedl, že každá z výše uvedených služeb má na sobě nezávislé ceny dle ceníku; žalobce navrhl provést ceník jako důkaz, což žalovaný neučinil a dle názoru žalobce tím zatížil řízení vadou nedostatečně objasněného skutkového stavu.

5. V třetí námitce žalobce konstatoval, že úhrnná hodnota jeho aktiv v roce 2014 činila 402 983 000 Kč, hodnota přijaté dotace 2 820 000 Kč. Z této skutečnosti žalobce dovodil, že pro něj šlo o drobnou nahodilou dotaci, u níž má platit nižší standard aplikace zásad transparentnosti, nediskriminace a rovného zacházení a zároveň mohl žalobce věnovat menší pozornost tomu, zda z dotace zakoupená zařízení spolu v širším smyslu souvisejí, z čehož vyplývá povinnost poptat je společně ve výběrovém řízení. Žalobce dále konstatoval, že neexistují žádná jednoznačná pravidla pro posouzení, co je širší a užší souvislost a převažuje subjektivní hodnocení. Žalovaný proto neprokázal, že by poptáním všech zařízení společně došlo k úspoře nákladů státu na dotaci, konstatoval pouze hypotetickou možnost. Žalobce rovněž uvedl, že žalovaný neprovedl žalobcem navržený důkaz, a to výslech svědka M.S., jednatele dodavatele předmětných zařízení, jímž chtěl žalobce prokázat, že nemohlo dojít k narušení hospodářské soutěže. Žalovaný tedy nedostatečně objasnil skutkový stav.
6. Ve čtvrté žalobní námitce žalobce reagoval na pochybení č. 2, jak bylo označeno žalovaným, tj. nevyčerpání dotace v roce jejího přidělení, a to v roce 2014. Dle názoru žalobce mu závazek uhradit kupní cenu za zařízení vznikl již dne 28. 11. 2014 a kdy jej uhradil, je lhotežné. Projektem ani Zásadami podprogramu mu nebyla uložena povinnost provést úhradu do 31. 12. 2014, když naplněním účelu dotace je pořízení zařízení a vznik povinnosti zaplatit kupní cenu, nikoli faktická realizace úhrady, k níž došlo dne 6. 1. 2015.
7. V páté námitce žalobce brojil proti pochybení č. 3, tj. nenaplnění závazného parametru projektu, a to vytvoření 6 nových pracovních míst. Žalobce konstatoval, že správce daně ani žalovaný neprokázali, že nová pracovní místa nebyla vytvořena, svůj názor o porušení dotačních podmínek založili pouze na svém přesvědčení, že nová pracovní místa byla vytvořena účelově. Žalobce prokázal, že pracovní místa spojená s obsluhou na dotaci pořízených zařízení vytvořil, a okolnost, že je obsadil svými zaměstnanci, pro které již neměl zaměstnání, nevypovídá o nesplnění závazného parametru v podobě nevytvoření nových pracovních míst. Žalovaný tedy neunesl své důkazní břemeno, což vyvolalo nezákonnost rozhodnutí.
8. Šestou žalobní námitkou žalobce nesouhlasil s tvrzeným pochybením č. 6, tj. nepředložení podkladů pro finanční vypořádání dotace ve stanoveném termínu do 15. 2. 2015. Dle názoru žalobce on svou povinnost splnil, když prokázal evidencí odeslané pošty za období 02/2015, že podklady pro finanční vypořádání dotace odeslal a správce daně ani žalovaný neprokázali opak. Žalobce argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021, č.j. 7 Afs 180/2019, bod 23.
9. Poslední, tj. sedmou žalobní námitkou žalobce nesouhlasil s uloženou výší sankce za porušení rozpočtové kázně, když v případě pochybení č. 1 uložil správce daně odvod v maximální výši 50 %, ačkoliv výslovně uvedl, že bylo přihlédnuto k okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Namítl, že žalovaný nesprávně nezohlednil polehčující okolnost pro

žalobce a uložený odvod je nepřiměřený vytýkanému pochybení. V případě pochybení č. 3 správce daně na základě svého správního uvážení dovodil, že „účel dotace sestával ze dvou částí, a to pořízení nových technických zařízení, jež poté umožní vytvoření 6 nových pracovních míst, a rovněž jejich obsazení novými pracovníky. Nakoupením technických zařízení však byly pouze vytvořeny podmínky pro naplnění závazného parametru, tj. pro vytvoření 6 pracovních míst. Z uvedeného vyplývá, že obě části projektu spolu vzájemně souvisí, tudíž podle správce daně připadá na splnění části účelu, jímž bylo vytvořeno 6 nových pracovních míst, podíl 50 % z poskytnuté dotace.“ Dle názoru žalobce způsob výpočtu základny pro určení výše odvodu musí plynout z rozhodnutí MMR ze dne 16. 12. 2014 či ze Zásad podprogramu a nejsou k jejímu určení oprávněny daňové orgány, zejména ne v režimu správního uvážení. Dále tvrdil, že dle rozhodnutí MMR ze dne 16. 12. 2014 nebyla na vytvoření pracovních míst poskytnuta žádná dotace a mezi závazné následky případného pochybení žalobce nebylo zahrnuto jejich nevytvoření. Proto správce daně ani žalovaný nebyli oprávněni krátit dotaci na zařízení v případě, že pracovní místa nebudou vytvořena, jak se stalo.

10. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, neboť má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a vznesené námitky nejsou důvodné. K námitkám žalobce se žalovaný vyjádřil v replice, k většině z nich také v napadeném rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou převážně stejné jako námitky odvolací.

Zjištění z obsahu správních spisů

11. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobci byly Ministerstvem pro místní rozvoj v rámci podprogramu Podpora rozvoje pracovních příležitostí na území Ústeckého a Moravskoslezského kraje na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace č.j. MMR-37163/2014 ze dne 9. 12. 2014 (dále jen „Rozhodnutí“), jehož nedílnou součástí byly Podmínky čerpání účelově určených výdajů státního rozpočtu, poskytnuty peněžní prostředky ze státního rozpočtu ve výši 2 820 000 Kč na realizaci projektu „Podpora rozvoje pracovních míst MPM-QUALITY v.o.s.“ Žalobce byl při realizaci projektu povinen postupovat dle Zásad podprogramu pro poskytování dotací v roce 2014 č.j. MMR-18091/2014-52. Dotace byla na účet žalobce připsána v plné výši dne 17. 12. 2014.
12. Správce daně obdržel dne 16. 5. 2018 podnět MMR k zahájení řízení a provedení kontroly akce „Podpora rozvoje pracovních míst MPM-QUALITY v.o.s.“. Dne 7. 6. 2018 zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu. Předmětem kontroly bylo zjištění skutečností rozhodných pro případné stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 44 a § 44a zákona č. 281/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů.
13. Na základě provedené kontroly zpracoval správce daně Zprávu o daňové kontrole a vzhledem k tomu, že shledal porušení podmínek Rozhodnutí a Zásad podprogramu žalobcem, vyměřil odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 2 626 150 Kč, a to platebním výměrem č.j. 4031255/19/3200-31473-806126 ze dne 17. 12. 2019. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce odvolání a žalovaný jako odvolací orgán rozhodl napadeným rozhodnutím.
14. Žalovaný v rámci odvolacího řízení provedl dokazování ve věci odlišného právního názoru, týkající se určení data porušení rozpočtové kázně žalobcem a konstatoval další pochybení žalobce nad rámec pochybení uvedených v prvostupňovém rozhodnutí. Pro přehlednost byla jednotlivá pochybení žalobce žalovaným číselně označena.

15. Jako pochybení č. 1 je označeno neoprávněné dělení veřejné zakázky. Správce daně konstatoval, že žalobce jako příjemce dotace byl povinen postupovat dle Zásad podprogramu, přičemž dle bodu 4.20 těchto zásad musí být výběr dodavatele proveden podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. V rámci předmětného projektu žalobce rozdělil nákup zařízení pořízených z dotace do dvou veřejných zakázek malého rozsahu, a to „Pořízení 3D tiskárny a UV tiskárny“ s předpokládanou hodnotou 1 700 000 Kč bez DPH a „Pořízení 3 ks laserů na gravírování“ s předpokládanou hodnotou 1 950 000 Kč bez DPH. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v rámci posouzení, zda bylo rozdělení veřejné zakázky na dvě zakázky malého rozsahu žalovaným porušením zákona o veřejných zakázkách, je třeba posoudit, zda byla mezi oběma zakázkami místní, časová a věcná souvislost, případně, zda žalobcem poptávané plnění tvoří jeden funkční celek.
16. Žalovaný konstatoval, že správce daně ani on netvrdili, že by předmětná technická zařízení pořízená prostřednictvím veřejných zakázek tvořila výrobní linku nebo vytvářela jeden ucelený cyklus. Žalovaný konstatoval, že se jedná o samostatná technická zařízení, která mohou vykonávat činnost samostatně a zároveň mohou být samostatně obsluhována. Nicméně z projektového záměru vyplývá, že cílem projektu bylo podpoření růstu výkonů a zvýšení konkurenceschopnosti žalobce prostřednictvím pořízení nových strojů a zařízení, což mělo vést k udržení a navýšení počtu pracovních míst. Je zřejmé, že všechna uvedená technická zařízení se na tomto procesu podílí, neboť prostřednictvím 3D tiskárny jsou zhotovovány prototypy hodinek, UV tiskárna slouží k jejich potisku (individualizaci) a lasery na gravírování slouží rovněž k individualizaci hodinek, pouze za využití jiného technického postupu. Dle názoru žalobce není podstatné, že uvedená technická zařízení nebyla v rámci výroby jedné náramkových hodinek využita současně. Žalovaný uvedl, že bylo splněno i hledisko místní a časové souvislosti, když u obou veřejných zakázek bylo uvedeno stejné místo plnění, a to sídlo žalobce a výzvy k podání nabídky včetně příloh byly u obou veřejných zakázek odeslány ve stejný den a zároveň byl stanoven totožný termín jejich realizace.
17. Ve vztahu ke čtvrté žalobní námitce se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil na dvou místech, která označil jako pochybení č. 2 a pochybení č. 7. V Zásadách podprogramu, v bodě 4.1 bylo stanoveno, že: Dotace musí být vyčerpána v roce přidělení dotace. Převod nevyčerpaných prostředků do následujícího roku bude možný pouze se souhlasem správce programu na základě žádosti účastníka programu včetně řádného zdůvodnění. Dotace byla poskytnuta na základě Rozhodnutí ze dne 9. 12. 2014. Dle žalovaného z doslovného znění bodu 4.1 Zásad podprogramu vyplývá, že dotace musela být vyčerpána v roce 2014. Žalobce nicméně uhradil fakturu ve výši 590 000 Kč za laser na gravírování dne 6. 1. 2015 bez předchozího souhlasu poskytovatele dotace. Tím se dopustil čerpání dotace po stanoveném období, čímž došlo dle § 3 písm. e) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) k neoprávněnému použití peněžních prostředků jejich výdejem, což vedlo k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. (Žalovaným označeno jako pochybení č.2.) Zároveň v situaci, kdy žalobce nevyčerpal celou dotaci v roce 2014, byl povinen nevyčerpanou část vrátit poskytovateli. Jelikož tak neučinil, došlo dle § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech k zadržení poskytnutých peněžních prostředků s následným porušením rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. (Žalovaným označeno jako pochybení č. 7.) Na porušení rozpočtové kázně dle názoru žalovaného ničeho nemění fakt, že v roce 2015 použil žalobce dotaci ke stanovenému účelu.

18. Jako pochybení č. 3 je žalovaným označeno nenaplnění závazného parametru projektu, a to vytvoření nových pracovních míst. Ze správního spisu bylo zjištěno, že v Projektovém záměru k realizaci projektu: „Podpora rozvoje pracovních míst firmy MPM – QUALITY v.o.s.“, jakožto povinné přílohy žádosti o poskytnutí dotace, kterou zpracoval žalobce jako žadatel o dotaci, je v bodu 1.2 Cíle projektového záměru uvedeno: „Cílem projektu je podpoření růstu výkonů a zvýšení konkurenceschopnosti firmy prostřednictvím pořízení nových strojů a zařízení. Tím dojde ke zlepšení pozice na trhu a v souvislosti s tím i k udržení a **navýšení počtu pracovních míst o šest**.“ Dále v bodě 3.3.2.2 Nově vzniklá pracovní místa je uvedeno: „V rámci projektu vznikne 6 nových pracovních míst, a to do konce roku 2014. Bude se jednat o tyto pozice 1x skladník, 3x montážní dělník-obsluha laseru, 1x montážní dělník-obsluha UV tiskárny, 1x montážní dělník-obsluha 3D tiskárny. Všechny tyto pracovní pozice už nyní u žadatele existují, takže nově přijaté zaměstnance bude mít kdo zaučit a zaškolit.“ V bodě 3.4 Zásad podprogramu je uvedeno: „Projektový záměr musí zajistit vznik minimálně 1 nového pracovního místa pro zaměstnance v hlavním pracovním poměru. Za počáteční stav zaměstnanců se považuje průměrný roční přepočtený stav zaměstnanců k 31. 12. 2013 podle §15 vyhlášky č. 518/2004 Sb., kterou se provádí zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.“ Dále v bodě 4.13 Zásad podprogramu je stanoveno: „Konečný stav pracovníků (nově vytvořená pracovní místa + počáteční stav pracovních míst specifikovaný v bodě 3.4) je účastník povinen udržovat po dobu 3 let.“ V Rozhodnutí o poskytnutí dotace je v parametru „počet nově tvořených pracovních míst na HPP“ uvedena hodnota „6“. V parametru „průměrný roční přepočtený počet zaměstnanců za rok 2013“ je uvedena hodnota „33,930“. V parametru „průměrný roční přepočtený počet zaměstnanců za rok 2016“ je uvedena hodnota „39,930“. V parametru „průměrný roční přepočtený počet zaměstnanců za rok 2017“ je uvedena hodnota „39,930“. V parametru „průměrný roční přepočtený počet zaměstnanců za rok 2018“ je uvedena hodnota „39,930“.
19. Ve Zprávě o daňové kontrole je podrobně uvedeno, jak byly parametry naplněny. Dle zprávy byly žalobcem uzavřeny pouze dvě nové pracovní smlouvy, a to s Ž. T. W., s druhem výkonu práce administrativní pracovníce. Tento druh práce neodpovídá projektovému záměru, pracovní smlouva byla uzavřena dne 1. 12. 2015, přičemž v Rozhodnutí byla realizace stanovena do data 31. 3. 2015, pracovní smlouva tedy byla uzavřena po termínu realizace akce. Žalobce dále uzavřel pracovní smlouvu s J. G., s druhem výkonu práce montážní dělník ve výrobě reklamy, pracovní smlouva byla uzavřena dne 1. 12. 2015, tedy po termínu realizace akce. Dalších 6 pracovních smluv bylo uzavřeno se stávajícími zaměstnanci žalobce, když u všech šesti byl s nimi žalobcem ukončen pracovní poměr a hned den následující s nimi žalobce uzavřel novou pracovní smlouvu. Z výše uvedených skutečností správce daně a následně i žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že žalobce nenaplnil závazný parametr stanovený v Rozhodnutí, neboť namísto 6 nových pracovních míst vytvořil pouze 1 nové pracovní místo, tj. pracovní místo J. G. Žalovaný uvedl, že v rámci kontroly byly předloženy mzdové listy příslušných zaměstnanců, z nichž nevyplývá rozvázání pracovního poměru ani uzavření nové pracovní smlouvy. Proto došel žalovaný k závěru, že rozvázání pracovního poměru s danými zaměstnanci bylo ze strany žalobce pouze účelové. Zdůraznil, že podmínkou projektu stanovenou v Zásadách podprogramu byla nově vytvořená pracovní místa + počáteční stav pracovních míst.
20. Dále správce daně ve Zprávě o daňové kontrole uvedl hodnoty parametru „průměrný roční přepočtený počet zaměstnanců za roky 2016, 2017 a 2018“, když pro rok 2016 byla stanovena hodnota 39,93, ve skutečnosti byla hodnota 35,16, pro rok 2017 byla stanovena hodnota 39,93, ve skutečnosti byla hodnota 37,65 a pro rok 2018 byla stanovena hodnota 39,93, ve

skutečnosti byla hodnota 49,89. Z výše uvedeného správce daně a stejně tak žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že průměrný roční přepočtený počet zaměstnanců za roky 2016 a 2017 nebyl splněn, když nedosáhl Rozhodnutím stanovené hodnoty 39,93, jež měla být dosažena po vzniku nových pracovních míst.

21. Jako pochybení č. 6 správce daně i žalovaný v napadeném rozhodnutí označil nepředložení podkladů pro finanční vypořádání dotace. Dle bodu 12.11 Zásad podprogramu „Účastník předloží MMR podklady pro finanční vypořádání dotace v termínu do 15. února následujícího roku.“ V případě žalobce šlo tedy o datum 15. 2. 2015. MMR však byly podklady doručeny až 1. 4. 2015. Žalobce tvrdil, že podklady pro finanční vypořádání odeslal již 9. 2. 2015, což doložil Seznamem odeslané pošty. Nedoložil to jiným relevantním dokladem o odeslání, např. podacím lístkem pošty, číslem zásilky apod.
22. V napadeném rozhodnutí se žalovaný podrobně vyjádřil ke stanovení odvodu za jednotlivá zjištěná pochybení. Vzhledem k tomu, že žalobce se v žalobních námitkách ohrazuje pouze proti stanovení odvodu za pochybení č. 1 a pochybení č. 3, je zde ze správního spisu uvedena argumentace k odvodu za porušení rozpočtové kázně žalobcem jen vztahující se k žalobním námitkám. V případě pochybení č. 1 je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že došlo k porušení bodu 4.20 Zásad podprogramu. Z hlediska míry závažnosti se jedná o pochybení závažné, neboť mohlo mít vliv na výsledek zadávacího řízení. Správce daně postupoval v rámci stanovení odvodu dle čl. I bodu 5 Přílohy Pokynu GFŘ D-38, jenž deklaruje odvod za porušení rozpočtové kázně v rozmezí 25–50 % z částky použité na financování předmětné veřejné zakázky, tj. ve výši 1 410 000 Kč (tj. 50 % z částky poskytnuté dotace 2 820 000 Kč). Správce daně, s jehož názorem se ztotožnil žalovaný, zohlednil okolnosti svědčící velmi výrazně v neprospěch žalobce, kdy neoprávněným rozdělením předmětu plnění veřejné zakázky žalobce obešel zákon o veřejných zakázkách a zakázka byla zadána mimo režim tohoto zákona. Současně byl přihlédnuto k okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, a sice že dotace byla použita na realizaci předmětného projektu, tedy v souladu s účelem, na který byla určena. Ačkoliv byla ve prospěch odvolatele zohledněna důležitá okolnost spočívající v použití poskytnutých peněžních prostředků ke stanovenému účelu, převažují zde velmi důležité okolnosti svědčící velmi výrazně v neprospěch žalobce.
23. V případě pochybení č. 3 je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že nebyl naplněn závazný parametr stanovený Rozhodnutím. Z hlediska míry závažnosti jde o závažné pochybení, neboť přímo ovlivnilo naplnění účelu dotace. Dle Zásad podprogramu bylo cílem podprogramu vytvořit podmínky pro zřízení nových pracovních míst na území Ústeckého a Moravskoslezského kraje. Tato povinnost byla také výslovně uvedena v bodě 4. 11 Zásad podprogramu. Správce daně v rámci správní úvahy o stanovení výše odvodu konstatoval, že účel dotace sestává ze dvou částí, a to pořízení nových technických zařízení, jež poté umožní vytvoření 6 nových pracovních míst, a jejich obsazení novými pracovníky. Nákupem technických zařízení pouze byly vytvořeny podmínky pro naplnění závazného parametru, tj. vytvoření 6 pracovních míst. Obě části projektu spolu vzájemně souvisí, tudíž dle správce daně připadá na splnění části účelu, jímž bylo vytvoření 6 nových pracovních míst 50 % dotace. V souvislosti s projektem však bylo vytvořeno pouze 1 nové pracovní místo, tedy závazný parametr byl naplněn jen z 1/6. Při stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně postupoval správce daně podle čl. IV. bod 1 Přílohy Pokynu GFŘ D-38, jenž udává pro stanovení odvodu, že ten se stanoví v poměrné výši s ohledem na míru naplnění limitů, parametrů či indikátorů. Správce daně byl veden následující správní úvahou. Výše poskytnuté dotace byla 2 820 000 Kč, cíl projektu byl naplněn ve výši 50 % (pořízením

technických zařízení). Jelikož nebyl závazný parametr nových pracovních míst naplněn ve výši 5/6 jeho hodnoty, činila míry jeho nenaplnění ve finančním vyjádření částku 1 175 000 Kč, což je současně i výši odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný se se správní úvahou správce daně ztotožnil.

Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Ve věci soud rozhodl u ústního jednání dne 5. 3. 2024, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce pak reagoval na skutečnosti obsažené ve vyjádření žalovaného k žalobě, připomněl, že jednotlivé stroje zakoupené z dotace nebyly součástí celého výrobního procesu, výrobky netvořily ucelený funkční celek. Zdůraznil dále, že nesouhlasí s tím, že žalovaný přistoupil k horní hranici odvodu, i když shledal u žalobce polehčující okolnosti.
26. První žalobní námitka, jíž žalobce tvrdí, že žalovaný nebyl oprávněn provést daňovou kontrolu a zjistit neoprávněné použití prostředků státního rozpočtu, neboť k tomu bylo oprávněno toliko MMR, byla vznesena až v žalobě, proto na ni žalovaný nereagoval v napadeném rozhodnutí, ale až v replice k žalobě. Žalovaný zde uvedl, že k provádění kontroly a uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně je oprávněn pouze správce daně, resp. orgány finanční správy.
27. Kontrolu dodržení podmínek dotace a konstatování porušení (či neporušení) rozpočtové kázně provádí pouze orgány finanční správy, které dle § 10 odst. 1 písm. g) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky a dle ustanovení § 44a odst. 11 zákona o rozpočtových pravidlech vykonávají správu (kontrolu, vyměření, vymáhání) odvodů za porušení rozpočtové kázně, a to podle daňového řádu § 2 odst. 3 písm. b). Stejnou právní otázku řešil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 5. 2017, č.j. 2 Afs 334/2016-42, kde uvedl: *“Správce daně je orgánem, který spravuje odvody za porušení rozpočtové kázně, a tedy i zjišťuje skutečnosti rozhodné pro vyměření odvodu.”* Žalobce argumentuje ve prospěch svého tvrzení, že kontrolu bylo oprávněno provést pouze MMR nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 6. 1999, sp. zn. II. ÚS 318/98, N 89/14 SbNU, nicméně i zde je řečeno: *„Výsledek revize není meritorním rozhodnutím, nýbrž rozhodnutím předběžné povahy, na jehož základě teprve bude o právech a povinnostech stěžovatele rozhodnuto místně příslušným státním orgánem – správcem daně, v tomto případě vydáním platebního výměru.”* V bodě 11.2 Zásad podprogramu bylo uvedeno, že: *„Zjištění neoprávněného použití prostředků státního rozpočtu při kontrole MMR bude předáno v souladu s § 22 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole územně příslušnému finančnímu úřadu k zahájení řízení ve věci odvodů za porušení rozpočtové kázně.”* V posuzovaném případě MMR podalo dne 16.5.2018 správci daně podnět k zahájení kontroly u žalobce, a to z důvodu nedodržení termínu předložení podkladů pro finanční vypořádání dotace žalobcem.
28. Lze uzavřít, že MMR postupovalo v souladu s bodem 11.2 Zásad podprogramu, neboť při své kontrolní činnosti zjistilo pochybení na straně žalobce a na základě něj podalo podnět správci daně k provedení kontroly, neboť pouze správce daně je oprávněn vyměřit odvod za porušení rozpočtové kázně a zjistit skutečnosti rozhodné pro stanovení odvodu. Žádný

právní předpis nezakládá výlučnou příslušnost poskytovatele dotace k provedení kontroly. Krajský soud tuto žalobní námitku proto má za nedůvodnou.

29. Ve vztahu k druhé žalobní námitce, kterou je spor o rozdělení veřejné zakázky do dvou veřejných zakázek malého rozsahu, se krajský soud ztotožnil s názorem žalovaného a žalobní námitku nepovažuje za důvodnou. Žalobci byly poskytnuty peněžní prostředky ze státního rozpočtu ve výši 2 820 000 Kč na základě Rozhodnutí, jehož nedílnou součástí byly Podmínky čerpání účelově určených výdajů státního rozpočtu. V podmínkách čerpání je stanoveno, že příjemce dotace, tj. žalobce, je povinen při realizaci akce postupovat v souladu s platným zněním Zásad podprogramu Podpora rozvoje pracovních příležitostí na území Ústeckého a Moravskoslezského kraje č.j. 18091/2014-55. Bod 4.20 Zásad podprogramu stanovil, že „*Výběr dodavatele musí být proveden podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů* (dále jen „ZVZ“).“ Podle § 13 odst. 3 ZVZ „*zadavatel nesmí rozdělit předmět veřejné zakázky tak, aby tím došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v tomto zákoně*“.
30. Limity pro jednotlivé druhy veřejných zakázek stanoví § 12 odst. 2 ZVZ. Při posuzování, zda rozdělení veřejné zakázky na více veřejných zakázek žalobcem bylo v souladu či v rozporu se ZVZ, je třeba dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přihlížet ke všem místním, časovým, věcným, funkčním a technologickým souvislostem předmětů případných jednotlivých veřejných zakázek, kdy za jednu veřejnou zakázku je možné považovat i relativně samostatná plnění (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č.j. 2 Afs 198/2006-69, publ. pod č. 1896/2009 Sb. NSS, jehož závěry se sice vztahují ke starší právní úpravě, avšak jsou použitelné i ve vztahu k ZVZ, jak konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 15. 12. 2010, č.j. 2 Afs 55/2010-173 nebo ze dne 19. 1. 2012, č.j. 7 Afs 24/2011-6.) Jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, č.j. 6 Afs 246/2018-32: „*Poptává-li zadavatel plnění svým charakterem totožné či obdobné, např. plnění stejného nebo srovnatelného druhu uskutečňované pro téhož zadavatele v témže časovém období a za týchž podmínek co do charakteru plnění, pak takové plnění musí zadávat jako jedinou veřejnou zakázku podle ZVZ.*“
31. Krajský soud má za to, že žalovaný logicky a správně vyhodnotil nákup pořízených technických zařízení, tj. 3D tiskárny, UV tiskárny a laserů na gravírování, jako plnění stejného druhu, neboť všechna tato technická zařízení jsou určena k podpoře růstu výkonů a zvýšení konkurenceschopnosti žalobce, což bylo cílem poskytnuté dotace, jak je blíže popsáno shora. Všechna pořízená technická zařízení se na zvýšení konkurenceschopnosti žalobce podílí, neboť jsou žalobcem využita k rozšíření a zkvalitnění výroby náramkových hodinek. Skutečnost, že předmětná zařízení mohou být využita i individuálně, není v dané věci relevantní. V daném případě se u obou veřejných zakázek jednalo s ohledem na věcné, funkční, místní a časové souvislosti o obdobné plnění, které bylo nutné považovat za jeden předmět veřejné zakázky. Dle názoru krajského soudu tedy žalovaný nepochybil, když neprovedl důkaz navržený žalobcem (postup pořízení hodinek PRIM, prokázaný obsahem webové stránky), neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodnil souvislost pořízených technických zařízení s cílem dotace.
32. Ze stejného důvodu souhlasí krajský soud s argumentací žalovaného o důvodu neprovedení důkazů, a to ceníku služeb provedených 3D tiskárnou, UV tiskárnou nebo laserem na gravírování. Fakt, že každá z těchto služeb má na sobě nezávislé ceny dle ceníku, nijak nesouvisí se vzájemným vztahem veřejných zakázek. Žalovaný proto nepochybil, když neprovedl důkaz navržený žalobcem, a to ceník poskytovaných služeb žalobce.

33. Ke třetí žalobní námitce krajský soud konstatuje, že tato se míjí s povahou dotace, jíž je hospodaření s finančními prostředky státu dle předem stanovených podmínek. Skutečnost, že v roce 2014 byla hodnota aktiv žalobce ve výši 402 983 000 Kč a hodnota poskytnuté dotace byla 2 820 000 Kč, nikterak nesouvisí s povinnostmi žalobce jako příjemce dotace k plnění podmínek, k nimž se zavázal v Rozhodnutí o poskytnutí dotace, jehož nedílnou součástí byly Podmínky čerpání účelově určených výdajů státního rozpočtu. Jak krajský soud uvedl v předchozích bodech, nesouhlasí s názorem žalobce, že z dotace pořízená technická zařízení nejsou plnění stejného druhu, a proto je mohl žalobce rozdělit do dvou veřejných zakázek malého rozsahu. Argumentace žalobce uvedená v třetí žalobní námitce je tedy vzhledem k tomuto závěru zcela irelevantní. Žalobce v této části žaloby argumentuje na podporu svého tvrzení rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č.j. 9 As 195/2015-68, které však řeší právní otázku, zda ZVZ zakládá věcnou působnost Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k vykonávání dohledu na zadávání zakázek malého rozsahu, tedy zcela odlišný problém, než je řešen v tomto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce na základě citovaného rozsudku NSS charakterizuje přijaté plnění jako „drobnou nahodilou dotaci“ (viz bod 24 žaloby), považuje krajský soud za nutné zmínit, že NSS v této souvislosti uvádí: *„Konkrétní způsob aplikace zásad transparentnosti, nediskriminace a rovného zacházení je samozřejmě vždy třeba posuzovat ve vztahu ke konkrétní zakázce. Jinak bude vypadat v případě drobné nahodilé zakázky typu zakoupení pohonných hmot do služebního automobilu během pracovní cesty, jinak v případě pořízení nových automobilů, byť jejich úhrnná hodnota v účetním období nepřesáhla hranici zakázek malého rozsahu.“* NSS tedy jako „drobné nahodilé“ vnímá plnění v řádu tisíce korun, nikoliv řádu milionů, jak, mylně, citované rozhodnutí interpretuje žalobce.
34. Krajský soud souhlasí s argumentací žalovaného, s níž odmítl návrh na provedení svědecké výpovědi M. S., jednatele společnosti POHÁRY BAUER, s.r.o. pro nadbytečnost. Výpověď měla dle žalobce prokázat, že obě skupiny pořízených technických zařízení mohly být pořízeny samostatně, protože nejde o plnění stejného či srovnatelného druhu. Jelikož žalovaný podrobně v napadeném rozhodnutí osvětlil věcnou, funkční, místní a časovou souvislost obou veřejných zakázek, konstatoval, že je nepochybné, že každé z předmětných zařízení může být používáno i individuálně, nicméně v dané věci je podstatný cíl projektu, tj. pořízení za účelem rozšíření a zkvalitnění výroby náramkových hodinek, byl důkaz svědeckou výpovědí p. S. nadbytečný.
35. Při zhodnocení důvodnosti čtvrté žalobní námitky krajský soud zjistil, že součástí Rozhodnutí o přidělení dotace byly Podmínky čerpání účelově určených výdajů státního rozpočtu, podle kterých: „Příjemce dotace (dále jen účastník podprogramu) je povinen při realizaci akce postupovat v souladu s platným zněním Zásad podprogramu Podpora rozvoje pracovních příležitostí na území Ústeckého a Moravskoslezského kraje č.j. 18091/2014-55. V jiných záležitostech bezprostředně neupravených zmíněnými Zásadami, se na účastníka programu vztahují práva a povinnosti vyplývající z obecné právní úpravy čerpání účelově neurčených výdajů státního rozpočtu (zejména zákon č. 218/2000 Sb. a navazující právní předpisy a dále nařízeními komise EU).“ V Zásadách podprogramu, v bodě 4.1 bylo stanoveno: „Dotace musí být vyčerpana v roce přidělení dotace. Převod nevyčerpaných prostředků do následujícího roku bude možný pouze se souhlasem správce programu na základě žádosti účastníka programu včetně řádného zdůvodnění.“ Tuto povinnost žalobce nesplnil. Vyčerpání dotace je použití peněžních prostředků, nikoli vznik závazku uhradit kupní cenu, jak tvrdí žalobce. Rovněž je v rozporu se skutečností tvrzení žalobce, že mu projekt ani zásady neuložily povinnost provést úhradu jen do 31. 12. 2014. Naopak, bod 4.1

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

Zásad mu tuto povinnost výslovně uložil. Krajský soud akceptuje argumentaci žalovaného uvedenou v bodě 17. rozsudku a žalobní námitku má za nedůvodnou.

36. Ve vztahu k páté žalobní námitce krajský soud odkazuje na znění Projektového záměru, jehož autorem je sám žalobce, na znění Rozhodnutí i Zásad podprogramu (vše v bodě 18. rozsudku). V těchto dokumentech je výslovně a srozumitelně řečeno, že jde o navýšení počtu pracovních míst, nad rámec pracovních míst *již existujících*. Krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že ukončení pracovních smluv se stávajícími zaměstnanci žalobce a uzavření nových pracovních smluv následující den, není možné posoudit jako navýšení pracovních míst a že žalobce nesplnil parametr počet *nově* vytvořených pracovních míst v hodnotě 6. Druhá část žalobní námitky se týkala naplnění parametru průměru ročního přepočteného počtu zaměstnanců. Žalobce tvrdí, že průměrný přepočtený stav zaměstnanců za léta 2016 až 2018 byl 40,9 osob, takže parametr 39,93 osob byl splněn. K číslu 40,9 osob dospěl žalobce sečtením hodnot za roky 2016 až 2018 a tyto vydělil třemi, tj. počtem sledovaných roků. Je pravdou, že takto matematicky skutečně žalobce danému parametru dostál, nicméně krajský soud se ve shodě se žalovaným domnívá, že daný parametr byl formulován jako hodnota za každý sledovaný rok, a v tomto případě určené hodnoty v letech 2016 a 2017 splněny nebyly, hodnota byla splněna a překročena v roce 2018. Z těchto důvodů soud žalobní námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.
37. V šesté žalobní námitce žalobce tvrdí, že svou povinnost splnil, když prokázal evidenci odeslané pošty za období 02/2015, že podklady pro finanční vypořádání dotace odeslal včas, tj. 9. 2. 2015. Žalobce argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021, č.j. 7 Afs 180/2019, bod 23. Krajský soud má za to, že zmiňovaný rozsudek není přílehlavý na situaci žalobce. V daném rozsudku NSS žalobce unesl své důkazní břemeno ve vztahu ke správci daně, když předložil 10 různých důkazů o svém účetnictví (peněžní deník, bankovní výpisy apod.). V situaci zde posuzované předložil žalobce pouze svou evidenci odeslané pošty bez relevantního dokladu o odeslání. Jde k tíži žalobce, když si v situaci, kdy je na doručení listiny v konkrétní lhůtě vázána finanční sankce, nezajistí základní doklad, jímž by odeslání prokázal, a to podací lístek pošty. Dle názoru krajského soudu se rovněž žalobce mylí, když tvrdí, že daňové orgány nebyly schopny prokázat, že o tvrzení žalobce existují konkrétní skutečnosti, které jsou v rozporu s žalobcem doloženým stavem. Touto konkrétní skutečností je právě doručení podkladů pro vypořádání dotace MMR až dne 1. 4. 2015. Proto ani této námitce nelze přisvědčit.
38. K poslední námitce krajský soud konstatuje, že žalovaný podrobně zdůvodnil výši odvodu za pochybení č. 1, zohlednil okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, a sice, že dotace byla použita na realizaci předmětného projektu, nicméně dospěl k důvodnému závěru, že převažují okolnosti svědčící velmi výrazně v neprospěch žalobce, kdy neoprávněným rozdělením předmětu plnění veřejné zakázky žalobce obešel zákon o veřejných zakázkách. Žalovaný zohlednil při stanovení výše sankce princip proporcionality a uvedl, že stanovený odvod považuje za přiměřený danému pochybení, neboť žalobce svým jednáním znemožnil jakoukoliv hospodářskou soutěž, což je v zásadním rozporu s hlavním cílem zákona o zadávání veřejných zakázek. S touto argumentací se krajský soud ztotožňuje, uvedená úvaha je zcela logická a nevykazuje znaky libovůle. Žalovaný správně přihlédl ke všem podstatným okolnostem, majícím vliv na stanovení výše odvodu. Není přitom pochybením, pokud shora popsáním okolnostem svědčícím výrazně v neprospěch přiznal větší váhu oproti jediné polehčující okolnosti. Ani tato námitka tak není důvodná. Ve vztahu k odvodu za pochybení č. 3 se krajský soud nemohl ztotožnit s argumentem žalobce, že na vytvoření pracovních

míst nebyla poskytnuta žádná dotace a mezi následky případného pochybení žalobce nebylo podle zásad zahrnuto jejich nevytvoření. Nevytvořením stanoveného počtu nových pracovních míst v hodnotě 6 byla porušena podmínka uvedená v bodě 4.11 Zásad podprogramu, tj.: „Účastník podprogramu má možnost naplánovat rozložení realizace pracovních míst do dvou let. Konečný stav musí naplnit nejpozději do 31. 12. 2015 nebo do termínu, který bude uveden v Rozhodnutí.“ Současně krajský soud konstatuje, že samotný cíl podprogramu, který zde byl již opakovaně uveden je „vytvořit podmínky pro zřízení nových pracovních míst“. Samotný název Rozhodnutí o poskytnutí dotace je „Podpora rozvoje pracovních míst firmy MPM-QUALITY v.o.s.“. Cílem dotace tedy nebylo zakoupení technických zařízení bez dalších povinností, jak žalobce ve své žalobní námitce tvrdí. Krajský soud při vyhodnocení této žalobní námitky vyšel rovněž z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 291/2017-33 ze dne 30. 10. 2018, podle kterého: *„Poskytnutí dotace představuje dobrodíní ze strany státu, čemuž odpovídá i oprávnění poskytovatele dotace svázat příjemce dotace přísnými podmínkami.“* A dále: *„Rozšířený senát proto souhlasí s předkládajícím prvním senátem, že při stanovení výše odvodu je třeba zvažovat všechny podstatné okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházet z principu přiměřenosti, tedy rozumného poměru mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předešlého odvodu.“* Krajský soud má za to, že dle výše uvedených zásad správce daně potažmo žalovaný, postupovali. Proto považuje žalobní námitku za nedůvodnou.

Závěr a náklady řízení

39. Jelikož krajský soud shledal veškeré žalobní námitky nedůvodné, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 5. března 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu